Forrai István-Istefán

Ármányok, járványok, az ördög és a szerelem

Szatírák és szatirikus jegyzetek

Publio

Ármányok, járványok, az ördög és a szerelem

Szatírák és szatírikus jegyzetek

Forrai István - Istefán

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Játszanék de nincs kivel

Egy nő vagyok a sok közül, nem túl szép, de nem is csúnya, arányos testalkattal ajándékozott meg a Teremtő, ezért még ma is utánam fordulnak a férfiak, hogy domború részecskéim méreteit megsaccolják.
Nem vagyok már nagyon fiatal, de annyira öreg se, hogy ne lehetnék egy férfi fantáziájának játékszere, sőt bizonyára másként is eljátszadozna velem bármelyik hím, vesszővel vagy anélkül.
Játszadozni én is szeretek, ám van egy gondom, nem élvezem se az előjátékot, se az utójátékot, ez az oka, hogy most egyedül élek, játszótárs nélkül.
Pedig három diplomát is szereztem, nem foghatja rám senki, hogy buta kis nőcske vagyok, vagyoni helyzetem se lebecsülendő, de minden hiába, ha nem találok egy férfit, akit a szerelmi játékok nélkül is meg tudnék tartani magam mellett.
Ne higgyetek azoknak, akik azt állítják, hogy ezt ugyanúgy végig lehet játszani csikló nélkül, mint csiklóval, mert ez nem igaz! Ezt egy olyan nő állítja, aki sokszor próbálta már, de sosem sikerült neki jól játszani.
Félreértések elkerülése végett elmesélem, hogyan is kerültem ilyen kellemesnek nem mondható helyzetbe.
Nem vagyok egy olyan afrikai törzs tagja, ahol az a szokás, hogy kimetélik a kislányok csiklóját, így biztosítva az asszonyok férj iránti hűségét, elvéve a nőktől a gyönyör egyik forrását. Nem kérem, egy civilizált európai országban születtem, huszonnyolc évvel ezelőtt, ahol nem követtek el ilyen barbárságot, legalábbis nem nyíltan.
Szüleim rendes, normális emberek voltak, és bizonyára sose történik meg velem mindez, ha anyámnak el nem csavarja a fejét valami guruféleség, bevonva őt egy titkos szektába.
Máig se tudom, miként sikerült ez annak az embernek, akkoriban meg pláné semmit nem értettem, csak annyit láttam, hogy szüleim egyre többet veszekednek, míg egyszer csak ott maradtam kettesben anyámmal, azaz hármasban a guruval.
Míg apám el nem költözött, ritkán láttam azt az embert, de utána egyre többet járt hozzánk, és mindig egy nagy könyvből olvasva magyarázott anyámnak, amit én nem értettem, de nem is érdekelt, hiszen sokkal jobban érdekeltek a babáim.
Apámat sose láttam többé, állítólag más országba költözött szégyenében. Nem mondom szégyellheti is magát, hogy otthagyott engem, kiszolgáltatva egy idegen férfinek, aki szerintem egy kissé hibbant volt, de olyan normálisan viselkedett, hogy anyám ezt nem vette észre. Ő is szégyellhetné magát emiatt, ha el nem költözött volna oda, ahol már nem pirul az ember semmiért, és állítólag megbocsájtják bűneit. Ha ez igaz szerencséje van, mert én mind mai napig nem tudok neki megbocsájtani azért, amit velem tett.
Három, vagy négyéves lehettem, és nemigen tudtam mi történt velem azon a titkos szertartáson, ahova engem is elvitt anyám. Szép ünneplő ruhába öltöztetett, és én olyan boldog voltam, mint egy kis verébfióka, amikor megtanul repülni, ám nem sokáig repdestem a boldogságtól, mert egyszer csak nagyon álmos lettem, és elaludtam. Valószínűleg elkábíthattak egy kicsit, mert csak arra ébredtem, hogy nagyon fáj a kis puncim, és vérzik.
Anyám vigasztalt, és én gyerek fejjel megvigasztalódtam, mert nem tudtam mit veszítettem el. Később serdülő lányként rájöttem, hogy mi az, ami nálam hiánycikk, de már nem segíthettem rajta, ám magamon se, úgy ahogyan a barátnőim azt titokban elmesélték.
Voltak barátaim is, de egyik se tartott ki sokáig mellettem, mert nem tudtam kellőképp megjátszani szeretkezés közben a gyönyör fokozatait. Honnan is tudhattam volna, ha sosem éreztem olyasmit, csak olvastam róla, nem is keveset, de hiába, mert az én esetemben a gyakorlatot semmiképp nem pótolhatta az elmélet, sőt mondhatnám semmi hasznát nem vettem.
Hiába próbáltam megkeresni azokat a pontokat magamon, amelyek simogatásával állítólag ugyanúgy felhevülhetek, mint az elveszített részecském dédelgetésével, mindmáig nem akadtam rájuk.
Az egyik barátom mindig mondogatta: -ez nem gond cicuskám, nekem nincs szükségem a csiklódra.

Tényleg nem is volt rá szüksége, de a félretett pénzemre annál inkább, mert egyszer úgy elillant pénzestől, hogy azóta se láttam, de még a rendőrség se volt képes nyomára bukkanni.
A nyomozás folyamán ismerkedtem meg egy nagyon kedves detektívvel, akinek igaz nem sikerült pénzem megtalálni, de hamar kiderítette, hogy mi mást veszítettem el azon kívül.
Ő volt az egyetlen, akivel jól kijöttem, mindig sietett, ezért nemigen volt ideje odafigyelni a szerelmi játékokra, egy-kettő kiürítette tölténytárát és rohant tovább. Ez lett a veszte, egyszer beleszaladt egy mandró nyitott bicskájába, és én újra egyedül maradtam.
Mit tehettem volna, tovább építettem karrierem, ha már a család építésnek alapkövét se tudtam lerakni és rohanni kezdtem én is, alkalmazkodva a felgyorsult élet tempójához.
Megpróbáltam olyan női egyesületekkel felvenni a kapcsolatot, amelyek a csikló kimetélését indítványozzák, így próbálva függetleníteni a nőt, a férfitól. De sose léptem be ilyen egyletbe, mert nem helyeslem nézőpontjukat, nem is ajánlom senkinek, hogy elfogadjon ilyen megalázó módszert, -melyet egyesek pozitívan ábrázolnak- mert fogalmuk sincs, mit veszítenek. Nem úgy teremtette Isten a világot, hogy egymás nélkül meg tudjon élni a két nem. Nem is értem, miért engedik olyan szekták és egyesületek működését, melyek megpróbálják felborítani a világ rendjét.
No, de többet nem filozofálgatok, mert rohannom kell, ugyanis randim van egy hapsival, aki képzeljétek, azt se tudja mi a szeméremajak, pedig már elmúlt negyven, de családot alapítana és gyereket akar.
Megpróbálok valahogy, egy zöld ágyra vergődni vele, amilyen gyorsan csak lehet, hátha végre lesz egy kis szerencsém, és pár év múlva két-három gyerek szaladgál körülöttem.
Kívánjatok hát sok szerencsét, hogy sikerüljön! Mert nem szeretném magányos, zsörtölődő vénkisasszonyként befejezni földi pályafutásom.

A mánia

Macának hívták, de a háta mögött mindenki mániás Macának nevezte. Nemigen értettem akkoriban gyerek fejjel, hogy mi is az a mánia, így azt gondoltam az is csak egy egyszerű csúfnév mint a többi, amelyek csak úgy ráragadnak az emberekre okkal, vagy ok nélkül.
Csodálkoztam, hogy miért kellett Macára csúfnevet ragasztani, mert igencsak szép menyecske volt, mindene volt neki, amit egy férfi csak kívánhat. Én nem voltam még akkor olyan előre haladott stádiumban, hogy nem-tudom miket kívánjak, de a szépet azért meg tudtam különböztetni a csúnyától.
Maca meg szép volt, ráadásul csinos is, ezért nem tudtam elképzelni, mi ütött a férjébe, amikor elkergette a háztól.
Hazaköltözött a szüleihez és attól fogva mániás lett. Igencsak szurkált a kíváncsiság a mánia miatt, de semmiképp nem tudtam rájönni, mi is lehet az. A felnőtteket hiába kérdeztem, mindig kikerülték a választ, persze ezért még jobban buzerálta a fantáziámat az ismeretlen valami.
A velem egyidős haverokat hiába kérdeztem, mert ők se tudtak többet, de egyesült erővel valahogy csak kisütöttük, hogy valamiféle betegség lehet, mert mindegyikünket figyelmeztették szülei, kerüljük Macát.
Pedig olyan kedves volt mindig, ha találkoztunk mindig megsimogatta az arcom és mondogatta: - ej be szép szál legény lesz belőled!
Félig igaza lett, mert szép nem lettem, de szál az igen.
Ezek a találkozások persze a mániába esés előtt történtek, mert utána megpróbáltam elkerülni az asszonyt, féltem nehogy elkapjam a betegséget.
Néhány év elmúltával kezdtem más szemmel nézni a nőkre, kezdett egyéb is érdekelni, nem csak a szépség maga egyszerű mivoltában. Mert ugyebár egy gyerek egyféleképp látja a szépet, egyszerűen fehéren és feketén fogja fel a tényeket, ami szép az nem csúnya és kész.
Hanem amikor a hormonok kezdenek tótágast állni az emberben, megtörténik olykor, hogy a csúnyát is szépnek látja.
Maca esetében ez nem állt fenn, mert még mindig szép volt és csinos, egyel talán nem látszott rajta, hogy valamilyen betegség emésztené.
El is határoztam, hogy többé nem kerülöm a találkozást vele, mánia ide vagy túl, nagyon veszélyes nem lehet, meg ragályos biztos nem, mert dokumentálódtam egy kicsit ez irányban.
Megtudtam, olyasmi ez, hogy valami megrögződik az ember agyában, aztán mindig csak azt teszi akarva-akaratlan.
Kíváncsi voltam, hogy mi lehet az, amit az asszony tesz akaratlanul is, így aztán egyre többször jártam el a házuk előtt, sőt mi több igyekeztem találkozni vele, hogy a titkot kiderítsem.
Máig se tudom mi, de valami azt sugallta, hogy meg kell tudjam mi az, amit eltitkolnak előlem.
Senkinek nem árultam el mi jár a fejemben és tanulva Sherlock Holmestól, óvatosan figyeltem az apró jeleket, hogy aztán összetéve őket, fényt gyújtsak ez ügyben.
Gondoltam egy füzetbe szépen lejegyzek mindent, de ez a terv sosem valósult meg, mert mielőtt egy szót is írtam volna, véletlenül megtudtam mi a Maca bánata.
Épp előttük bicikliztem el, minden feltűnés nélkül, senki nem volt a környéken csak Maca könyökölt az ablakban. Köszöntem illedelmesen, ő meg válaszul megkérdezte, nem lenne egy kis időm, hogy segítsek eltolni a díványt, mert kitakarítana alatta.
Egy kissé meglepődtem kérésén, hiszen sosem jártam bent náluk, no meg eszembe villant a mánia, de gondoltam, ha Holmes nem félt a Sátán kutyájától, én se ijedek meg egy asszonytól, még ha van is fejében egy kis rendellenesség.
Odatámasztottam a bringát a kapuhoz és bementem.
A látvány ami fogadott, ma is olyan élesen él agyam egy rejtett cikornyájában, hogy félek elővenni nehogy megvágjam magam.
Maca ott feküdt a díványon szétvetett lábakkal, szoknyája a nyakában, más semmi rajta, így

majdnem a veséjébe láttam. Lehet meg is látom a veséjét, ha nem köti le más a figyelmemet, no meg ha nem hallottam volna szinte rimánkodó hangját:-gyere és segíts rajtam! Mert nem bírom! Nem bírom férfi nélkül! Hiába próbáltam már mindent, sose elég nekem!
Bizonyára ha fültövön vágnak az ajtó mögül, az se ért volna váratlanabbul, mert számítottam én mindenre, csak ilyesmire nem. Úgy álltam mint a cövek, egy földrengés se tudott volna elmozdítani az ajtóból, nem tudnám megmondani milyen érzések futkorásztak bennem, talán nem is hittem, hogy valóság mindaz ami történik.
Lehet fel is pofoztam volna magam, hogy felébredjek, ha közben a nő fel nem áll, szoknyája szélét álla alá szorítva elém lépett, és egyik kezével olyan érzékeny pontomat kezdte markolászni, hogy nemcsak a hajam szálai meredtek ettől a plafon felé. A másik kezével megfogta a kezem, odahúzta háborgó szemérmének nedves ajkaihoz, és lassú mozdulatokkal simogatásra biztatta.
Ezt gondolom, egy sokat tapasztalt férfi sem tudta volna elviselni szárazon, nemhogy egy serdülő legényke, aki még legvadabb álmában se gondolt addig ilyesmire. El is nedvesedett a gatyám pillanatok alatt, észrevette ezt Maca, és azonnal vigasztalni kezdett:- semmi baj, csak simogass! Fiatal vagy, hamar újra kész leszel.
Nem tévedett, mert rövid időn belül már ismét hajlandóságot mutattam arra, hogy a díványt tologassam. Igaz, nem sokáig bírtam a tologatást, és bizonyára meg se kottyanhatott Macának az általam nyújtott segítség, mert mániás volt szegényke, méghozzá nimfomániás.